

© 1963
S. G. KAMENSKIY

9 6 3 2 1 3 1 2 3 1 2 3 4

№12

572
963

ნაბეჭდი ნაქოთი ნაქოთი

მედი ჭიჭიანა

ნაბეჭის ხე

ნაძვისხო, ნატერის ხეო, გული ღხენით აგვიესეო. ნუ დაგვალე, თოვლის ბაბუ, საჩუქრებიც გვადირსეო!

მზია გუმი

მზია გუმი მზიან ზურსა ჯამში ჩალეს, თოთისჭარსა, ააცანკებს, აამლეებს, მეს დაათოვს ფანტელასა, და მოუქოს ფრულ-ჭრულ თუნებას და ნათელას.

მუჩიბელა

ცოვ ღამეში საღ ზეინა, მურიბელა ქულეშიცინა? — მოლოუნე ბუბროს წინა.

ესტა: მზია ღამეშიცინა
ლეს: მურიბელა

მზიარედავ ბავშვები

თოვ - ღის ღოთ. რი
ფა - ღა მან - ღო. რი თე სო - ღი
მე - ღი მან - ღო. რი თე სო - ღი
მე - ღი მან - ღო. რი თე სო - ღი

მე - ღი მან - ღო. რი თე სო - ღი
მე - ღი მან - ღო. რი თე სო - ღი

მე - ღი მან - ღო. რი თე სო - ღი
მე - ღი მან - ღო. რი თე სო - ღი

თოვლა უნდა ნაბეჭის
მინგორი თუ კორი,
თოვლის თოფი მანუ
საჩუქრებით მოვი.
ათასჯინა ბიბლეს
ჩენი ნაბეჭის
დავხა მღვანისიკით
ახლო - წის ღოთ.

ვისია

წითელი ვაშლი ვისია,
თვალი რომ გაგვიხალისა?
— ბევრი ლექსები ვინც იცის,
იმ ბაწაწინა ქალისა.

ნახატები: მ. ჯინაქიანი

სის მომავლის ბავრი

მეჩი ბოლქვაძე

(თოჯინა ნანას თავგადასავლიდან)

— ბაღი უნდა გავაშენო! —
 მოიწადინა უცხად თოჯინა ნანამ.
 მოამტკრია ხის ტოტები: ზოგი
 მსხლის, ზოგი ვაშლის, ზოგი ცაცხვის
 და მიწაში აქა-იქ ჯოხებოვით ჩასო.
 — იპ, იპ, რა კარგი ბაღია! — თვით
 თანვე მოეწონა თავისი „გაშენებული“
 ბაღი.
 ბაღში სასიყვარლოდ მობრძანდნენ სტუმ-
 რები: მურა, ქათამი, იხვი-ბუმბულა,
 ზრანჭია ფისო, თიკანი და ღრუტუნა.

თიკანი და ღრუტუნა ბაღში არ შეუ-
 შეეს, აქაურობას გადათხრით და გადა-
 თელავთო.
 ბაღის ვარაუდად მურა დადგა.
 — შეგვიძეთ რა, არ გავაფუჭებთ
 არაფერს! — აკიანდა თიკანი.
 ღრუტუნამ ჩაიცინა:
 — დიდი საქმე! სულ ერთია, შენი
 ბაღი მინც დაჭენება, თოჯინა ნანა!

— ვინ კითხრა? — ცხვირი ასწია თოჯინამ.

— ვინც მითხრა! — ჩაიძვრა ღრუტუნამ.

საღამომდე ბაღი მინც დაჰგნა.

— ვერე გინდა, რომ არ შეგვიშვი! — გამოაჯაჯურა თიკანმა ნანა თოჯინას.

თოჯინამაც გამოაჯაჯურა თიკანს:

— არა უმაჰს რა, ხვალ ახალ ბაღს გაუაშენებ.

ახლა კი ვეღარ მოითმინა ჩიტუნია-ჩიორამ და დაუცაყსნა:

— რაო, რაო? ხვალაც აზირებ, თოჯინავ, ტოტების მომტვრეგვას? აბა, გაბედე!

— მაჩვენეთ, ვინ ბრძანდება, ხეებს რომ არ ასვენებს! — ჩამოიქროლა ნიაჟმაც, — ვის უნდა, მე და ხეებმა აღარ ვიძღვროთ? მე ვუჩვენებ სეირს! — დაეშუქრა ისიც.

ნახატები X. ლოლუასი

ემილ ზემბლერი

ცოყვი ლხინში წასასვლელად
მოიპრანჭა ხალისით,
მაგრამ ყინვამ შეაშინა
და გადაღო ხვალისთვის.

ნახატი მ. იმეზავასი

ს. გორუხლინი

ძველად ერთმა სახედარმა
ნატვრის ხესთან მისულმა
დაიჩოქა და ყველაზე
გრძელი ყური ისურვა:

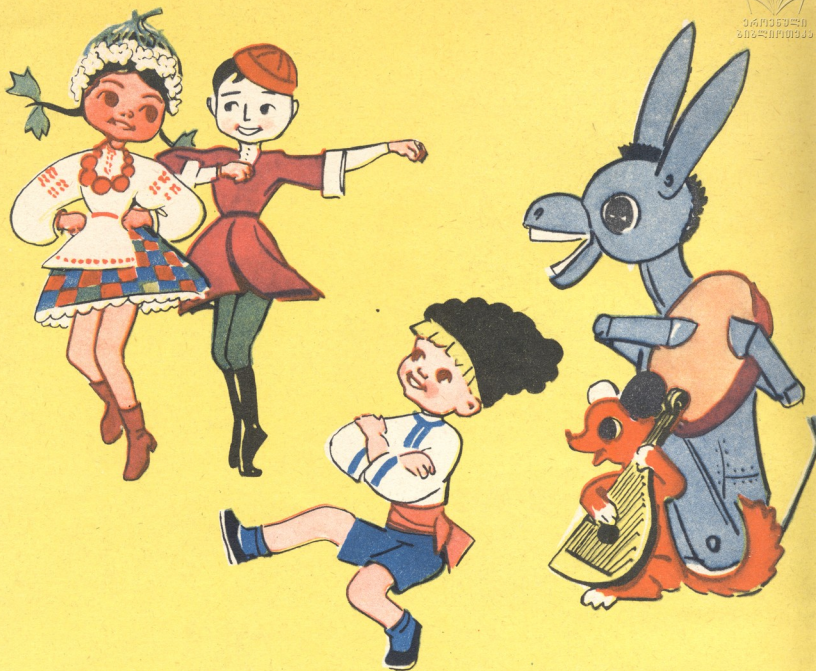
— რომ მახველი სმენა მქონდეს,
მომეც გრძელი ყურები... —
რა ფასი აქვს ვირო, ყურებს, —
ქკუა არ გაქვს სრულებით.

ნახატი მ. ბალოგიანი

ბალოგიანი

ქ
ა
ნ
ჭ
ი
კ
ე

მხატვარი ა. შიპრა

ეს სტუკრაპი

ბავშვებო, იცით ამ სურათზე ვინ ხატია?—აქ ხატია გოგონა კალინკა, მისი ამხანაგი მალიატკო და მათი განუყრელი მეგობარი ჰაფჩიკი-ცუგო. ჩვენი ჭანჭიკელა კი—თავისი ლურჯათი, ალბათ მაშინვე იცანით!

ნახეთ ჭანჭიკელა რა გახარებულია!—უკრაინულ საბავშვო ჟურნალ „მალიატკოდან“ ეს მეგობრები სწვევიან სტუმრად. მათ ძალიან მოილხინეს ჭანჭიკელასთან,—აბა, მოსაწყენად ვის სცალია!

იცით, რა ბიჭია ლადო?

არ ვიცითო, იტყვიო.

ჰოდა, აბა, მე გიამბობთ:

ლადო რასაც ისწავლის, მაშინვე ამხანაგებს მოუყვება. თუ რაიმეს გაკეთება იცის, აკეთებს და აკეთებს. ეს ჩვეულება არც სკოლაში დღაიციყა. ბირველ კლასში რომ შევიდა, ყველა ბავშვი უცებ გაიცნო. ანბანსაც მალე სწავლობდა. მარტო იმას კი არ სჯერდებოდა რომ ეთქვა, წერა ვიცითო. არა, რაც მოხვდებოდა ხელში, ფანქარი თუ ცარცი, მისთვის სულ ერთი იყო. თითქოს ქალაქი არ ეშვებოდა, წერდა კედლებზე, გზაზე. მის იღბლად გზაც მოასფალტებული იყო. დაფასავით გაპრიალებულ ასფალტზე მშვენივრად იწერებოდა ასოები.

როგორც კი თავისი სახელის დაწერა ისწავლა, აბა, გიყვარდეს!.. გამოხტა კლასიდან და იმ კარზე, რომელზეც ბირველი კლასი ეწერა, ახალი წარწერაც გამიჩნდა; ეს იყო ცარციოთ მიწერილი «ლადო».

როცა ამ ოთხი ასოსაგან შედგენილი თავისი სახელი დაწერა, ხმა შემოესმა:

— ლადო, ეგ რა ჰქენი?

ბიჭმა უკან მიხედა. მის წინ იდგა მეოთხეკლასელი გოგონა. იცნო, აბა, როგორ ვერ იცნობდა, ის ხომ მათი კლასის ოქტომბრელთა ხელმძღვანელი იყო.

— აი, მე უკვე ვიცი ჩემი სახელის დაწერა, — თავმომწონედ უთხრა ლადომ.

— ეგ კარგია, შენი სახელის დაწერა რომ გისწავლია, მაგრამ რვეული არა გაქვს?

— მააქვს, — ეს ბატარა სიტყვა გრძლად და თანაც გაკვირვებით წარმოთქვა.

— მერე, რატომ იქ არ წერ შენს სახელს?

— იქაც ჩავწერ.

— იქაც კი არა, მხოლოდ იქ უნდა ჩაწერო.

ლადო გაკვირვებული უყურებდა თავის წითელყელსახვევიან ხელმძღვანელს და ჩუმად იდგა. ბოლოს ისევ ხელმძღვანელმა უთხრა:

— ამ სკოლაში იმდენი ბავშვი სწავლობს, რომ შენ მათ დათვლას გაისად შესძლებ, — გაცეცებული ლადო თვალებს აღარც

კი ახამხამებდა, ისე შეჰყურებდა, — ჰოდა, შენს მოსკლამდე, ყველას რომ ასე ეწერა თავიანთი სახელები ამ სკოლის კარებსა და კედლებზე, კარგი იქნებოდა?

კარგი იქნებოდაო, აბა, როგორ იტყოდა, — ცუდიაო, არც ამას ამბობდა.

დარცხენილმა ლადომ ცარცი თავის ადგილას დადო, ჩვარი აიღო და თავისი დაწერილი თვითონვე წაშალა.

თ ვ ი თ ო რ
წ ა შ ა ე ა

(ხალხური ზღაპარი)

ერთ ქალაქში ცხოვრობდა ხარაზი, რომელიც თავისი შრომით ლუკმაპურს ძლივს შოულობდა. სხვა სახსარი არაფერი გააჩნდა. ვარვთ არასოდეს პურს არ შეჭამდა, რასაც იშოვიდა, საღამოს ცოლ-შვილში მიიტანდა ხოლმე და ერთად შეეჭკვოდნენ.

ერთხელ ხელმწიფემ მოისურვა ამ ქალაქის ყველა ოჯახი დაეგლო და გაეგო, ვინ რითი ცხოვრობდა. გადაიკვა უბრალო ტანისამოსი და ერთ ღამეს ჩამოიარა ქალაქის ქუჩებში.

ერთი სახლიდან მხიარული სიმღერა გამოდიოდა. ხელმწიფემ დააკაუნა კარზე და შევიდა. ნახა, რომ ზის ეს ხარაზი და ცოლ-შვილთან ერთად ვახშამს შეეჭკვებდა. მასპინძელმა მიიპატიჟა სტუმარი და რითაც შეეძლო, პატივი სცა.

— ძმაო, მითხარი, რითი ცხოვრობ, რომ ამ უბრალო დღესაც ქვიფს ეწევი?—ჰკითხა ხელმწიფემ.

— მე ხარაზი ვარ, ჩემი ხელობით დღიურად რასაც ვიშოვი, მოვიტან ოჯახში და ამით ვართ ქვიფში.

— სახელოსნო რომ დავიკეტონ, მაშინ რა გეშეველებოდა?

— შენი მტერი იყოს ისე, როგორც ჩემი საქმე წავიღოდა, დაერჩებოდი მშვიერი და ეგ იქნებოდა!— მიუგო ხარაზმა.

ხელმწიფე წავიდა. მეორე დღით გასცა ბრძანება, რომ დღეს საზეიმო დღეა და არავინ გაბედოს მუშაობაო. დაუკეტეს სახარაზო ჩვენს ხარაზსაც.

საღამოზე ხელმწიფემ ისევ გადაიკვა და წავიდა, ერთი ენახო, რასა იქმს საწყალი ხარაზიო. მივიდა და რას ხედავს, — ისევე მხიარულობს, როგორც წინა დღით.

— აა! ჩემს მეგობარს ვახლავარ, მობრძანდი, შენი სულის ქირიმე, პური მიირთვი!— მიესალმა ხარაზი.

— იმ წყევლმა ხელმწიფემ დღეს რომ მუშაობა აგვიკრძალა, შენ რაღას იმუშავებდი, საღლა იშოვე ვახშამის ფული?— ჰკითხა ხელმწიფემ.

— ჯანდაბას იმისი თავი, დუქანი დამიკეტა, მაგრამ ღმერთი მოწყალეა; ზოგს წყალი მიუტანენ, ზოგს შეშა, ზოგს გავგზავნენ, საქმე გავუკეთე და მაჩუქეს ფულები.— ჩაიცინა ხარაზმა.

ხელმწიფე წავიდა. მეორე დღეს მოაყვანინა ეს ხარაზი, დაჰკიდა ხმალი და დააყენა კარებში ყარაულად. საღამოზე მოვიდა ხარაზი ცოლთან და დაჯდა მოწ-

ყენილი, რომ ამაღამ აღარა აქვთ ფულები სავაზმოდ.
— რატომ ხარ ეგრე მოწყენილი, ჩემო კარგო?—
ჰკითხა ცოლმა, — ზოგს კვირაობითაც არა აქვს
სასმელ-საჭმელი. გამიგონია, ზვერი ოც-ორმოც
დღესა სძლებს თურმე მშვიდრიო და ჩვენ ერთ ღამეს
ვერ გავძლებთ?

ხარაზმა გასართობად აიღო ჯოხი და დაუწყო
თლა. ჯოხს ცალი პირი გაუთხელა. უცბად რა-
ღაც მოისაზრა, შემოიტანა დიდი ჯოხი, გათალა ხმა-

ლივით და ჩააგო თავის
ხმლის ქარქაშში. ნამდვი-
ლი ხმალი კი წაიღო ბაზარ-
ში. გაყიდა, მოიტანა სას-
მელ-საჭმელი ოჯახში და
დაიწყეს მხიარულება.

ხელმწიფე ისევ მივიდა
ხარაზთან ამბის გასაგებად.
იმანაც გულგაშლით მიი-
პატიეთა:

— დღეს ხომ დილიდან
სალამომდე ყარაულად და-
მაყენა იმ უსინდისო ხელ-
მწიფემ. ვიჯექი დარდია-
ნად. ამ დროს ერთი აზრი
მომივიდა: ხელმწიფე კაცს
მაინც არ მომაკვლევი-
ნებს და... ამოვიღე ხმა-
ლი, გავყიდე, ქარქაშში კი
ჯოხი ჩავდე. ჩამოიღე, დედაკაცო, ვაჩვენო ამ ჩემს
მეგობარს! — უთხრა ცოლს ხარაზმა.

— აბა, ხელმწიფე რას გაიგებს, რომ ხმლის მა-
გიერად გათლილი ჯოხი დღეს ქარქაშში! — დაუღას-
ტურა ხელმწიფემ და წავიდა.

დილით დაიკიდებს ხარაზი ხის ხმალს და ყარაუ-
ლობს ხელმწიფის კარს. ხელმწიფეს ეცინება გულში,
იციის, რომ ხარაზის
ხმლის ქარქაშში ჯო-
ხია. დაიბარა ერთი მო-
სამსახურე და დაუწყო

განგებ ჯავრობა და ცემა, ვითომ დანაშაული რამე აქვს:

— დაუძახეთ ყარაულოს, რომ ამწამსვე თავი გააგდებინოს ამ მუხანათს, მოლალატეს, ტრუსს!—აყვირდა ხელმწიფე.

— შენი ჭირიშე, მოწყალეო ხელმწიფე, აპატიეთ, უგუნურია, მიუტყვეთ!—ვეცდრება მუხლმოყრით ხარაზი-ყარაული ხელმწიფეს.

— არ შეიძლება, მაგას ისეთი ცოდვა მიუძღვის ჩემთან, რომ ღირსია სასჯელისა: გიბრძანებ, ახლავე თავი მოსჭრა, თორემ მაგის მაგივრად თვითონ შენ გაგაგდებინებ თავს!

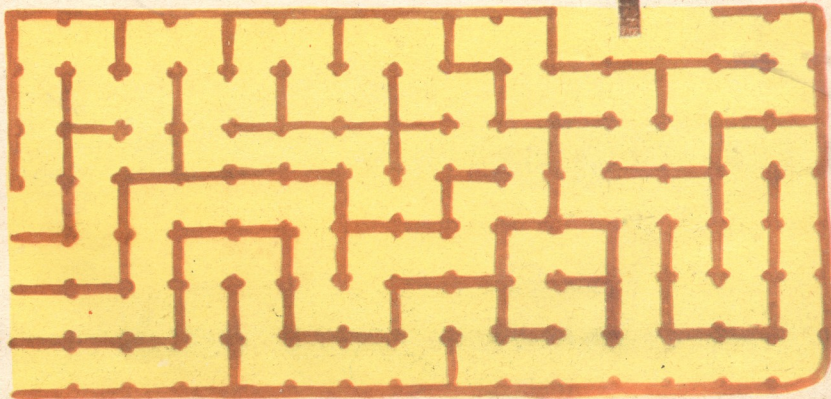
ხარაზი ადგა, აიხედა მალლა და ვედრებით თქვა:

— ცისა და ქვეყნის დამბადებელო და ჩემო სილაღმართღევე, თუ მართალი იყოს ეს საწყალი კაცი და ხელმწიფე ტყუილად უჯავრდებოდეს, ეს ჩემი ხმალი ახლავე ხისად იქცეს!

ეს თქვა და წაიძრო საჩქაროდ ხის ხმალი... ხელმწიფეს აუტყდა სიცილი ხარაზის ამგვარ მოხერხებაზე. ხარაზი ოკროვერცხლით დასაჩუქრა და დაითხოვა, წავიდეს, იცხოვროს ისე, როგორც უტკობრიაო.

ნახატები ზურაბ ქაპანაძისა

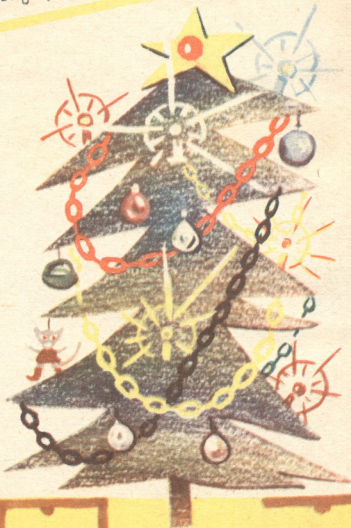
ბავშვივო, მიიყვანეთ ეს ბიჭუნა
ნაპრისხმისთან.

ნახატი ირ. არღიშვილისა

საიჩინოს საყურებლად

კბილის ექიმთან ოთხი ბიჭი მივიდა.
— დედამ გთხოვათ, რომ კბილი ამომიღოთ, — თქვა ერთმა.
— კარგი, მაგრამ დანარჩენ ბიჭუნებს რაღა აწუხებთ? — კითხა ექიმმა.
— არაფერი, ჩემი სერიის საყურებლად მოვიდნენ.

ბავ. რე პუბლიკაცი რაუზუა მხარეველი

